

Sygn. akt. II C 504/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR H. S.

Protokolant sekr. sąd. E. M.

Po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 r. w Łodzi

Na rozprawie

Sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko K. Z. i T. Z.

O zapłatę

W przedmiocie zarzutów pozwanych od nakazu zapłaty z dnia 28 kwietnia 2015 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w sprawie II Nc 459/15

1. Utrzymuje w mocy w części nakaz zapłaty z dnia 28 kwietnia 2015 roku wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w sprawie II Nc 459/15 tj. w zakresie zapłaty solidarnie przez pozwanych na rzecz powoda kwoty 10.461,28 zł (dziesięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt jeden złotych 28/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz zapłaty kosztów procesu wskazanych w nakazie zapłaty natomiast w pozostałym zakresie uchyla nakaz zapłaty i oddala powództwo,
2. oddala wnioski pozwanych o rozłożenie należności na raty .

Sygn. akt II C 504/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 marca 2015 roku skierowanym przeciwko K. Z. i T. Z., powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwani mają solidarnie zapłacić z weksla na jego rzecz kwotę 12.228,11 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz koszty postępowania.

W uzasadnieniu podniesiono, że powód jest w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwaną K. Z., a poręczonego przez T. Z.. Weksel został wypełniony na kwotę 12.228,11 zł z datą płatności ustaloną na dzień 21 lutego 2015 roku. Pomimo wezwania pozwani nie wykupili weksla.

(pozew k. 2-2v)

W dniu 28 kwietnia 2015 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygn. akt II Nc 459/15, w którym nakazał pozwany K. Z. i T. Z., aby zapłacili solidarnie powodowi z weksla kwotę 12.228,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 237,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wnieśli w tym terminie zarzuty.

(nakaz zapłaty k. 62)

W dniu 21 maja 2015 roku pozwani wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, w których zaskarżyli nakaz zapłaty w całości, wnieśli o wstrzymanie wykonalności nakazu zapłaty, uchylenie nakazu zapłaty i rozłożenie zasądzonej kwoty na dwadzieścia rat miesięcznych, przy czym pierwsza rata w wysokości 728,11 zł, pozostałe dziewiętnaście rat w kwotach po 500 zł oraz nieobciążanie pozwanych kosztami procesu. Pozwani nie kwestionowali dochodzonego roszczenia. Oświadczyli, że po wydaniu nakazu zapłaty zapłacili na rzecz powoda kwotę 2.000 zł, która to kwota powinna zostać uwzględniona w ramach rat. Wyjaśnili, że pozwana znalazła się w bardzo trudnej sytuacji życiowej, która uniemożliwiła jej spłatę zadłużenia. Próbowała z bankiem podjąć negocjacje celem uzgodnienia sposobu spłaty, jednak zostały jej jedynie zaproponowane niemożliwe do zaakceptowania warunki polegające na konieczności zaciągnięcia w powodowym banku dodatkowej pożyczki z bardzo wysokim przekraczającym 20% oprocentowaniem. Pozwana do marca 2014 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z zagrożoną ciążą, wobec czego nie mogła wykonywać pracy zawodowej ani kontynuować prowadzonej działalności gospodarczej. Dodatkowo pozwana nie otrzymywała świadczeń z ZUS i w tym zakresie złożyła odwołania od decyzji.

(zarzuty k. 69-71)

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015 roku Sąd wstrzymał w stosunku do pozwanych K. Z. i T. Z. wykonanie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi w dniu 28 kwietnia 2015 roku, w sprawie o sygn. akt II Nc 459/15 do czasu prawomocnego zakończenia niniejszego postępowania.

(postanowienie k. 113-114)

W odpowiedzi na zarzuty powód wniósł o ich oddalenie i utrzymanie w mocy nakazu zapłaty z dnia 14 maja 2015 roku uwzględniającego wpłatę pozwanych kwoty 2.000 zł. Powód wyjaśnił, że wpłata ta w wysokości 1.766,83 zł została zarachowana na spłatę kwoty z weksla oraz w wysokości 233,17 zł na spłatę odsetek naliczonych od dnia 21 lutego 2015 roku do 18 maja 2015 roku od kwoty z weksla. Ostatecznie powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w części dotyczącej zasądzonej kwoty 10.461,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2015 roku do dnia zapłaty.

(odpowiedź na zarzuty k. 117-117v)

Do końca postępowania strony pozostały przy dotychczasowych stanowiskach w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 września 2010 roku K. Z. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) K. Z. z siedzibą w Ł., zawarła z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę limitu debetowego numer (...) wraz z aneksem Nr (...) z dnia 26 sierpnia 2011 roku, aneksem Nr (...) z dnia 24 sierpnia 2011 roku i aneksem Nr (...) z dnia 30 sierpnia 2013 roku w wysokości 15.300 zł. Jako zabezpieczenie spłaty kredytu na rachunku bieżącym pozwana złożyła do dyspozycji powoda weksel własny in blanco, który miał prawo wypełnić w każdym czasie, na sumę odpowiadającą kwocie wykorzystanego, a niespłaconego przez pozwaną kredytu w terminie całości lub części kredytu wraz z odsetkami, odsetkami za opóźnienie, prowizją i innymi należnościami Banku z tytułu kredytu, w przypadku niedotrzymania umownego terminu spłaty zobowiązań z tytułu kredytu oraz we wszystkich tych przypadkach, w których służy Bankowi prawo ściągnięcia swoich wierzytelności przed nadejściem terminu płatności. Bank miał prawo opatrzyć weksel terminem płatności według swego uznania. Weksel miał być płatny w Banku (...) S.A. Oddziale w Ł. Al. (...). Weksle mógł być opatrzony klauzulą „bez protestu” i klauzulą waluty w postaci numeru umowy kredytu. Poręczycielem zobowiązania był T. Z..

(deklaracja wekslowa k. 5, zeznania świadka D. R. k. 149)

Warunkiem odnowienia limitu były wpływy na rachunek firmy. Jeżeli klient korzysta z limitu to wysokość tego limitu ustala się na podstawie przychodów ze sprzedaży roku ubiegłego z wpływów na konto. Mniejsza z tych wartości jest brana do limitu. Pozwanej limit kończył się w czerwcu 2014 roku. Przed tą datą z pozwaną skontaktowała się pracownica banku w celu złożenia dokumentów do oceny wyników firmy. Pozwana wyjaśniła, że nie ma wpływów na konto, nie prowadzi działalności z uwagi na zwolnienie lekarskie z powodu ciąży. We wrześniu 2014 roku nie było dalej wpływów na konto. Z pozwaną ponownie skontaktowała się pracownica banku, która zaproponowała umowę restrukturyzacji na okres 24 miesięcy. Pozwana poinformowała bank, że do grudnia 2014 roku nie podejmie działalności i nie będzie miała wpływów na konto. Pracownica banku poinformowała pozwaną, że jej sprawa zostanie przekazana do windykacji i tam może podpisać ugodę na spłaty należności.

(zeznania świadka D. R. k. 149, korespondencja mailowa k. 73-74, zeznania pozwanej k. 150-151)

W dziale windykacji zaproponowano pozwanej pożyczkę w wysokości 25.000 zł na dwa lata o najwyższym oprocentowaniu. Po dwóch latach pozwana miała spłacić 47.600 zł. Pozwana nie podpisała tej umowy, która miała być zabezpieczona wekslem na 50.000 zł, a jej poręczycielem mąż pozwanej. Negocjacje z Bankiem zostały zerwane. Po tygodniu pozwana otrzymała wypowiedzenie rachunku z trybem natychmiastowej spłaty i oddaniem sprawy do Sądu.

(zeznania pozwanej k. 150-151)

Pozwana w 2014 roku była w zagrożonej ciąży i przebywała na zwolnieniu lekarskim. Nie podejmowała pracy i nie kontynuowała prowadzenia działalności gospodarczej. ZUS odmówił pozwanej wypłaty zasiłku chorobowego i macierzyńskiego oraz zobowiązał do zwrotu nienależnie pobranych zasiłków. Pozwana była pozbawiona dochodów, utrzymywała ją matka i mąż. Pozwana odwołała się od decyzji ZUS do Sądu, który zmienił zaskarżoną decyzję. ZUS nie wypłacił na rzecz pozwanej żadnych pieniędzy. Kwota należna pozwanej z ZUS-u wynosi około 60.000-68.000 zł.

(decyzje k. 98-98v, 99-101, 102-105, k. 106, odwołania z dowodami doręczenia k. 75-81, k. 82-89, k. 90-97, kserokopia wyroku z uzasadnieniem k. 131-147, zeznania pozwanej k. 150-151)

Pozwana prowadzi gospodarstwo domowe z mężem. Na utrzymaniu ma dwójkę dzieci w wieku 22 lat i niecałe 2 lata. Starszy syn jest studentem na Politechnice, studiuje dziennie. Mąż pozwanej prowadzi swoją działalność gospodarczą. Jego dochody miesięczne to 4.000-5.000 zł. Pozwana od sierpnia 2015 roku podjęła działalność gospodarczą, z której osiąga miesięczne dochody rzędu 2.000-3.000 zł. Pozwana miesięcznie ponosi koszty: spłaty kredytu mieszkaniowego w wysokości 1.000 zł, opłaty za komorne w kwocie 720 zł, opłaty za prąd w wysokości 300 zł, opłaty za telewizję kablową i internet w kwocie 200 zł. Na życie wydaje około 1.200 – 1.500 zł. Rocznie opłaca OC i AC za samochód w kwocie około 1.400 zł. Mąż pozwanej ma limit na koncie, który miesięcznie spłaca jakąś kwotę.

(zeznania pozwanej k. 150-151)

W dniu 06 lutego 2015 roku powód wypełnił weksel własny na zlecenie wpisując, że ma być on płaty bez protestu w dniu 21 lutego 2015 roku w kwocie 12.228,11 zł na rzecz Banku (...) S.A. w Oddziale w Ł. Al. (...).

(weksel k. 3-4)

Pismem z dnia 06 lutego 2015 roku, doręczony pozwanej w dniu 11 lutego 2015 roku i pozwanemu w dniu 12 lutego 2015 roku, powód wezwał pozwanego do wykupu weksla. Jako termin płatności wskazano dzień 21 lutego 2015 roku.

(wezwanie k. 6, dowody doręczenia k. 7,8)

W dniu 18 maja 2015 roku pozwana wpłaciła na rachunek powoda tytułem zapłaty kwoty głównej z nakazu II Nc 459/15 kwotę 2.000 zł.

(dowód wpłaty k. 72)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód żądał od pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 12.228,11 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2015 roku tytułem należności wynikającej z weksla. Po wydaniu nakazu zapłaty pozwani uiścili kwotę 2.000 zł tytułem spłaty zadłużenia. Powód ostatecznie żądał, zatem utrzymania nakazu zapłaty w części dotyczącej zasądzonej kwoty 10.461,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2015 roku do dnia zapłaty.

Stan faktyczny w tej sprawie był pomiędzy stronami w zasadzie bezsporny. Pozwani nie kwestionowali podstawy żądania pozwu ani kwoty zadłużenia, na którą powód uzupełnił weksel. Z uwagi na sytuację materialną wnieśli o rozłożenie należności na raty.

Na wstępie rozważań należy podkreślić konieczność oddzielenia dwóch kwestii – zobowiązania wekslowego opartego na wystawionym przez K. Z. wekslu in blanco z poręczeniem wekslowym T. Z., od zobowiązania kontraktowego wynikającego z zawartej w dniu 14 września 2010 roku umowy limitu debetowego numer (...) wraz z aneksem Nr (...) z dnia 26 sierpnia 2011 roku, aneksem Nr (...) z dnia 24 sierpnia 2011 roku i aneksem Nr (...) z dnia 30 sierpnia 2013 roku. Jedynym elementem łączącym obydwie stosunki prawne jest fakt, iż weksel in blanco został wystawiony celem zabezpieczenia roszczeń Banku wynikających z umowy limitu debetowego.

Zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, zatem niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego wystawienie. Abstrakcyjność zobowiązania wekslowego polega przede wszystkim na tym, że okoliczności dotyczące stosunku kauzalnego tj. brak, nieważność lub wadliwość tego stosunku nie mają wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. Cecha zobowiązania będącego podstawą wydania weksla nie jest wyrażona w jego treści i nie ma wpływu na ważność i realizację wierzytelności wekslowej. Zobowiązanie wekslowe nabiera samodzielnego charakteru, jest inkorporowane w dokumencie, jakim jest weksel. Z punktu widzenia wierzyciela posiadanie tego dokumentu jest niezbędną przesłanką istnienia jego uprawnień wekslowych, a zarazem przesłanką legitymacji formalnej (art. 16 Prawa wekslowego) (por. m.in. treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 1990 roku, III CZP 105/89, M. Prawn. 1993/3/88). Tylko posiadacz weksla może, bowiem wykonywać prawa z nim związane.

Weksel jest papierem wartościowym składającym się z elementów ściśle określonych przez prawo wekslowe, w którym wystawca sam przyrzeka zapłatę oznaczonej sumy pieniężnej (weksel własny, inaczej - suchy, prosty) albo poleca jej zapłatę osobie trzeciej (weksel trasowany, inaczej - przekazowy, trata), przyjmując bezwarunkową odpowiedzialność za jej zapłatę i poddając się wszystkim wymaganiom prawa wekslowego. Podstawową formalną cechą weksla jest to, iż jako dokument sformalizowany musi mieć ściśle określony przez ustawę tekst.

Do powstania zobowiązania wekslowego konieczne jest wystawienie dokumentu odpowiadającego przewidzianym w ustawie wymaganiom formalnym oraz umową między wystawcą weksla a remitentem, w przypadku wydania weksla in blanco, które określa sposób jego wypełnienia. Podobnie do powstania zobowiązania poręczyciela wekslowego konieczne jest – obok podpisania weksla – wydanie dokumentu, które ma charakter umowny.

Obligatoryjne elementy weksla własnego określa art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r, Nr 37, poz. 282 ze zm). Przede wszystkim konieczne jest zachowanie formy pisemnej, zaś w jego treści musi być nazwa „weksel” w języku, w jakim go wystawiono, by osoba podpisująca weksel była świadoma charakteru dokumentu. Każdy, bowiem podpisany na wekslu zaciąga zobowiązanie wekslowe. Weksel własny musi zawierać bezwarunkowe przyrzeczenie wystawcy (dłużnika głównego) zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej. Przedmiotem zobowiązania wekslowego może być tylko spełnienie ściśle oznaczonego zobowiązania wekslowego. Zatem nieważny będzie weksel opiewający alternatywnie na dwie sumy pieniężne. Przy czym w przypadku weksla in blanco uzupełnienie weksla przez oznaczenie sumy pieniężnej, jaka ma być zapłacona musi być dokonane przed przedstawieniem go do zapłaty. Oznaczenie terminu płatności nie stanowi koniecznej części składowej weksla. Weksel bez oznaczenia terminu płatności uważa się za płatny za okazaniem (art. 102 ustawy). Oznaczenie miejsca płatności

również nie stanowi koniecznej części składowej weksla. Przepis art. 102 ustawy stanowi, iż w braku osobnego oznaczenia miejsca płatności weksla jest miejsce wymienione obok nazwiska wystawcy. Przez miejsce płatności należy rozumieć określoną miejscowość, w której weksel ma być przedstawiony do zapłaty. Weksel musi także zawierać oznaczenie remitenta, to jest podmiotu na zlecenie, którego ma być dokonana zapłata. Weksel musi ponadto zawierać oznaczenie daty i miejsca wystawienia oraz własnoręczny podpis wystawcy. Sformułowanie „sola weksel własny” oznacza, że weksel został wystawiony w jednym egzemplarzu, choć prawo wekslowe w odniesieniu do weksla własnego nie przewiduje wtóropisów (por. Kazimierz Piasecki: Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz, Branta 1997, strona 225).

W dokumencie mogą także znajdować się klauzule wekslowe, jak na przykład klauzula „bez protestu”, „bez kosztów” zwalnająca posiadacza weksla od protestu (art. 46), klauzula oprocentowania (art.5, art. 48), czy klauzula domicylowania (umiejscowienia) oznaczająca miejsce płatności weksla. Ponadto przepis art. 103 prawa wekslowego stanowi, iż do weksla własnego stosuje się wymienione przepisy o wekslu trasowanym, o ile nie pozostają w sprzeczności z istotą weksla własnego, a zatem przepisy dotyczące między innymi płatności, zwrotnego poszukiwania z powodu niezapłacenia, zastrzeżenia odsetek oraz weksla in blanco. Do weksla własnego stosuje się również przepisy o poręczeniu wekslowym, z tym że w przypadku gdy poręczyciel nie wskazał, za kogo poręcza, uważa się, że poręczenie dał za wystawcę.

Szczególną formą papieru wartościowego (wobec rozbieżności doktryny do zastosowania słowa weksel na oznaczenie weksla in blanco; niektórzy uważają, iż weksel in blanco staje się wekslem dopiero w momencie jego wypełnienia, też por. orzeczenia SN: z dnia 20 listopada 1930 r., Rw. III 1445/30, PS 1931, poz. 486; z dnia 17 stycznia 1933 r., Rw. 1 (...), PS 1933, poz. 138; z dnia 19 grudnia 1962 r., 2 CR 1148/61, Z. O.. SN 1962, nr 3, poz. 115) jest weksel in blanco.

Przepisem odwołującym się do tej formy jest art. 10 prawa wekslowego stanowiąc, iż jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Ustawa nie definiuje pojęcia weksla in blanco, ale przyjmuje się, iż weksel własny in blanco jest to dokument zawierający, co najmniej podpis wystawcy złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. W doktrynie podkreśla się, że prawo wekslowe używając wyrażenia "weksel, niezupełny w chwili wystawienia" wskazuje tym samym, iż taki dokument nie może być uznany za papier bezwartościowy. Zawiera on już zobowiązanie wekslowe, bowiem wystawca lub akceptant złożyli na nim swoje podpisy właśnie w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Z chwilą uzupełnienia weksla in blanco zgodnie z wolą wystawcy lub akceptanta i w sposób nadający mu cechy weksla własnego lub trasowanego staje się on wekslem. Jednakże zobowiązanie z poprawnie uzupełnionego weksla istnieje od chwili złożenia na nim podpisu a nie dopiero od chwili uzupełnienia weksla (por. wyrok SN z dnia 4 czerwca 2003 r., I CKN 434/01, LEX nr 137623; postanowienie SA w Poznaniu z 14 listopada 2003 r., II AKz 835/03, Wokanda 2004, nr 5, s. 43). Pomimo to, dopóki weksel in blanco nie zostanie uzupełniony w sposób nadający mu cechy weksla, osoby podpisane na wekslu in blanco nie mogą być traktowane jako zobowiązane wekslowo (por. wyrok SN z dnia 20 listopada 1930 r., Rw. III 1445/30, PS 1931, poz. 486). Jeżeli weksel in blanco zostanie uzupełniony niezgodnie z art. 1 i 2 albo 101 i 102 (chodzi zatem tylko o warunki formalne ważności weksla), wówczas taki weksel będzie nieważny i osoby na wekslu podpisane nie są tym samym dłużnikami wekslowymi. Inną kwestią jest natomiast wypełnienie weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym (deklaracją wekslową).

Nie budzi także wątpliwości możliwość udzielenia poręczenia na wekslu in blanco. Zgodnie z art. 30 poręczenie udzielone na wekslu in blanco także zabezpiecza zapłatę weksla a nie wykonanie zobowiązania zabezpieczonego wekslem. Poręczyciel, udzielając poręczenia na wekslu in blanco, podpisuje najczęściej również deklarację do weksla in blanco o treści podobnej do treści deklaracji

podpisanej przez wystawcę. Tak, jak w przypadku wystawcy, określa ona warunki wypełnienia weksla (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 16 czerwca 1999 r., I ACa 288/99, OSA 2002, z. 3, poz. 19). Jednakże od istnienia deklaracji nie jest uzależniona ważność poręczenia wekslowego. Z drugiej strony samo podpisanie się na deklaracji bez złożenia podpisu na wekslu albo na tzw. przedłużku nie jest równoznaczne z udzieleniem poręczenia wekslowego. Prawo wekslowe nie dopuszcza bowiem udzielenia poręczenia wekslowego w odrębnym dokumencie (wyrok SN z dnia 5 września 1997 r., III CKN 158/97, OSN 1998, nr 2, poz. 25 oraz z dnia 31 stycznia 2007 r., II CSK 426/06, LEX nr 276221). Poręczyciel wekslowy poręczając na wekslu in blanco może poręczyć do pełnej kwoty przyszłej sumy wekslowej lub do kwoty przez niego określonej. W takim przypadku suma poręczona powinna być wskazana zarówno na wekslu, jak i w treści deklaracji. Jeżeli poręczyciel wpisze kwotę, do wysokości której poręcza tylko na wekslu, a nie robi tego w deklaracji, albo odwrotnie, wpisze ją w deklaracji ale nie umieści jej na wekslu, wierzyciel nie może domagać się od poręczyciela zapłaty kwoty wyższej niż wskazana na wekslu, w pierwszym przypadku, lub w deklaracji, w drugim przypadku (wyrok SN z dnia 26 stycznia 2001 r., II CKN 25/00, OSN z 2001, nr 7–8, poz. 117). Jeżeli natomiast poręczyciel nie wskaże żadnej kwoty, przyjmuje się, iż poręczył za zobowiązanie zaciągnięte przez wystawcę weksla do pełnej jego wysokości.

Złożony do akt sprawy weksel spełnia wszystkie wymogi wynikające z prawa wekslowego. Jest on wekslem in blanco wypełnionym przez powoda. Pozwani nie kwestionowali autentyczności swoich podpisów na blankiecie weksla ani zasady wypełnienia weksla, który został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową.

Pozwani nie kwestionowali również wysokości zobowiązania wekslowego. Po otrzymaniu nakazu zapłaty z odpisem pozwu dokonali wpłaty kwoty 2.000 zł tytułem zobowiązania wekslowego, której to kwoty powód żądał uwzględnienia przy utrzymaniu w mocy nakazu zapłaty.

O kosztach procesu w nakazie orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwani jako strona przegrywająca sprawę zobowiązani byli do solidarnego zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów, na które złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 153 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszty notarialnego poświadczenia w kwocie 7,38 zł i opłata za odpis KRS-u w wysokości 60 zł.

Dlatego Sąd zgodnie z art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy w części nakaz zapłaty z dnia 28 kwietnia 2015 roku wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w sprawie II Nc 459/15 tj. w zakresie zapłaty solidarnie przez pozwanych na rzecz powoda kwoty 10.461,28 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz zapłaty kosztów procesu wskazanych w nakazie zapłaty natomiast w pozostałym zakresie uchylił nakaz zapłaty i oddalił powództwo. Ustawowe odsetki orzeczono na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z żądaniem powoda od dnia 19 maja 2015 roku do dnia zapłaty.

Pozwana żądała rozłożenia należności wynikającej z nakazu zapłaty na raty.

Zgodnie z art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach, Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Założeniem powołanego przepisu jest uczynienie postępowania wykonawczego (egzekucji) realnym ze względu na określoną sytuację ekonomiczną i finansową dłużnika. Albowiem, unormowanie to daje możliwość antycypowania trudności mogących wyniknąć w toku postępowania egzekucyjnego, które można przewidzieć już w fazie postępowania rozpoznawczego. Szczególnie uzasadnione przypadki, w rozumieniu tego przepisu, nie muszą przybierać charakteru wyjątkowego. O tym, czy chodzi o szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 320 k.p.c., decydują realia konkretnej sprawy. Z reguły chodzić będzie o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika,

jego sytuację majątkową, finansową, rodzinną, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełniej wysokości zasądzanego świadczenia, a jednocześnie pozwalają na zaspokojenie wierzyciela w rozsądnym terminie w przypadku rozłożenia świadczenia na raty („Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” Tom I, pod red. prof. dr hab. Kazimierza Piaseckiego, 2010 rok).

Ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 r., sygn. akt I ACA 242/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACA 916/13).

Jednocześnie wskazać należy, iż powołany przepis ma charakter wyjątkowy i nie podlega wykładni rozszerzającej. Należy go stosować z dużą ostrożnością, zaś rozstrzygnięcie Sądu w tej kwestii powinno być oparte na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, w tym interesu powoda (tak również Andrzej Zieliński „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom 1” Warszawa 2006 rok).

Przepis art. 320 k.p.c., pomimo miejsca jego ulokowania, jest przede wszystkim normą z zakresu prawa materialnego. W judykaturze przyjmuje się, iż w zakresie objętym jego hipotezą art. 320 k.p.c., wyłącza stosowanie art. 5 k.c. (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 2006 roku, V CSK 20/06, niepubl.).

W niniejszej sprawie pozwana miała problemy finansowe w 2014 roku podczas ciąży. W tym okresie była na utrzymaniu męża i matki. Jak sama przyznała od sierpnia 2015 roku podjęła jednak prowadzenie działalności gospodarczej z której uzyskuje dochód rzędu 2.000-3.000 zł miesięcznie. Stały dochód uzyskuje również pozwany w wysokości 4.000-5.000 zł miesięcznie. Pozwana podała, że stale miesięczne wydatki rodziny wynoszą około 3.500 zł. Z uzyskiwanych dochodów powstaje, zatem nadwyżka, którą pozwani mogą przeznaczyć na spłatę zadłużenia. Pozwani nie kwestionowali kwoty dochodzonej pozwem. Postępowanie niniejsze trwa od 19 marca 2015 roku. Przez cały czas pozwani winni byli liczyć się z koniecznością spłaty zadłużenia i czynić oszczędności. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodzi żadna szczególna sytuacja, która uzasadniałaby rozłożenie należności na raty. Dlatego Sąd oddala wniosek pozwanych o rozłożenie należności na raty orzekając jak w punkcie 2 sentencji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.